

PFU-SAK NR. 170/13

KLAGER: Teknisk etat i Røros kommune
ADRESSE: Bergmannsgata 19, 7374 Røros
TELEFON:
PUBLIKASJON: Fjell-Ljom
PUBLISERINGSDATO: 06.06.2013
STOFFOMRÅDE: Forvaltning
GENRE: Nyhetsartikkel
SØKERSTIKKORD: Samtidig imøtegåelse, tilsva
REGISTRERT: 13.06.2013
BEHANDLET I SEKR.: 21.06.2013
BEHANDLES I PFU: 29.10.2013
FERDIGBEHANDLET: 29.10.2013
BEHANDLINGSTID: 136 dager
KLAGEGRUPPE: Kommunal etat
PFU-KONKLUSJON:
HENVISNING VVPL.:
RETTSBEHANDLING:
OMTALE/ANONYM.:
MERKNADER:

SAMMENDRAG:

Fjell-Ljom brakte torsdag 6. juni 2013 en artikkel på nett og papir med tittelen «Frykter kulturminnevern etter innfallsmetoden». I ingressen står det:

«Etter over 20 år med motgang og kostnader i 100.000 kronersklassen i forbindelse med sin seter i Småsetran tar Magnar Hovmo bladet fra munnen. - Røros trenger ingen eneveldig kulturminnediktator, men en person som liker folk og er løsningsorientert. Opplysning og informasjon til innbyggerne mangler også, sier en fortvilet hytteeier.»

Videre står det:

«- Det kan virke som om kulturminnevernet på Røros drives etter innfallsmetoden, og vi har nå gjennom over 20 år nesten slitt oss ut både psykisk og økonomisk med et enkelt hytteprosjekt. Mye på grunn av eneveldet som kulturminneforvalterstillingen medfører, sier Magnar Hovmo, hytteeier i Småsetran. (...) Han etterlyser et opplysningskontor. - Et opplysningskontor der både lokalbefolkning og hytteeiere og eventuelt andre kan henvende seg å få vite hva slags regler som gjelder. Slik det er i dag er det vanskelig å få informasjon og informasjonen er gjerne forskjellig fra person til person. Hva skal man da stole på?»

Under mellomtittelen «Evigvarende mareritt», står det om hytteeierens egen opplevelse:

«Hans egne opplevelser er slettes ingen rosenrød opplevelse og kan få de fleste til å få frysninger. - Historien vår går fra 1979, og da var alt helt umulig, alt ble sagt nei til. (...) Sent på 90-tallet fikk jeg en alvorlig sykdom, som krever tilgang på toalett og bad på setra, forklarer Hovmo. - Og da sa Eggen, som var kulturminneforvalter da, endelig ja.»

Hytteieren forteller videre om et kostbart gravearbeid som deretter gikk galt. Videre står det:

«- Etter et hastemøte ble hele byggesøknaden omgjort, men redningsarbeidet på setra fra 1884 ville kostet oss mange hundre tusen. Vi gikk derfor til sak for å få bygge toalett i samme plan som resten av setra, som mange andre i samme område har gjort. Vi tapte saken, men øynet nytt håp når det kom ny teknisk sjef og ny kulturminneforvalter, forteller Hovmo. Men den gang ei.»

Hytteieren forteller at de i «et trivelig møte med ny teknisk sjef (...) ble delvis enige om ny løsning, og fikk utarbeidet nye tegninger (...)». Så ble det avtalt et møte med kulturminneforvalteren i påsken, men, står det, kulturminneforvalteren møtte ikke:

«- Vi møter med barn og barnebarn, som har blitt voksne i løpet av perioden vi har forsøkt å gjøre setra til ei familiehytte (...). Men kulturminneforvalteren kommer ikke til møtet han har innkalt til! Teknisk sjef finner tegninga vår på kontoret hans, med et stort svart tusjkryss over, uten videre forklaring. Han hadde skissert inn flytting av tilbygget slik at det ble liggende foran stuevinduet, og dermed ødela stua på hytta. Vi ba om et nytt forslag (...). Og endelig, i mai, kom et nytt forslag fra den forsvunne kommuneansatte. - Tilbygget var da flyttet til vest mot Røros, men med mål på 2,1 meter. Kravet til handicaptoalett er minstemål satt til 2,7 meter. (...) Nå får vi ikke fulgt opp saken, det var ingen tilstede da vi var på kommunen i forrige uke, og nå hører vi at Gilleberg skal slutte. Må vi da begynne på nytt igjen etter alle disse årene, undrer setereieren oppi Småsetran.»

Avslutningsvis i artikkelen står det:

«- Jeg føler at løpet er kjørt for oss. Og jeg frykter for Røros og regionen. Dommen mot oss gir vel presedens for hele sirkumferensen, og dermed frykter jeg at den eneveldige stillingen som kulturminneforvalter kan ha myndighet også i et større område, sier Hovmo. Han frykter at det også er forskjellsbehandling inne i bildet, i tillegg til at han ser store problemer med at kulturminneforvalteren skal være enerådende og kan overstyre andre etater. - Paragrafryttere rir oss uten nettverk og penger, mens det ser ut som dem med kontanter og kontakter får gjøre som dem vil? Og å ha en ansatt med vetorett på alt bør jo skremme rørosingene også, mener Hovmo. - I en slik stilling bør det stilles store krav til den som ansettes, og til dem som ansetter personen også.»

KLAGEN:

Klager er Teknisk etat i Røros kommune ved Marit Gilleberg, som skriver: «Artikkelen gir ikke et balansert bilde av saken som gjelder en byggesak i et statlig regulert område med strenge bestemmelser (...). Vi mener Fjell-Ljom bryter punkt 1.2 i Vær Varsom-plakaten og der pressen har et spesielt ansvar for at ulike syn kommer fram i saken. Røros kommunes håndtering av saken kommer overhodet ikke fram i artikkelen.»

Klagerne skriver mer om bakgrunnen for den omtalte byggesaken, og at kommunen og hytteeieren nå er «uenige om str på påbygget. Teknisk sjef har imidlertid gitt beskjed om at formell søknad må sendes (...). Røros kommune har vært i rådgivnings fas (...) for at Hovmo/Garmaker ikke skulle bruke unødvendig med midler for en byggesøknad som ikke kan godkjennes. Dette er til eksempel opplysninger vi i Røros kommune ved teknisk etat mener vi skulle vært gitt anledning til å gi til journalisten/vært med i artikkelen.»

Avslutningsvis står det: «Artikkelen er skrevet av redaktøren sjøl og er et intervju uten kritiske og oppklarende spørsmål/kommentarer til intervjuobjektet. Saken mangler rett og slett en del viktige faktaopplysninger (...). Et kapittel starter med evigvarende mareritt og her er vi litt i tvil om det er redaktør eller Hovmo som får frysninger på ryggen.»

FORSØK PÅ MINNELIG LØSNING:

Partene har vært i kontakt med sikte på å løse saken i minnelighet, uten at dette har ført fram.

TILSVARSRUNDEN:

Fjell-Ljom skriver at forsøket på minnelig løsning medførte en tosidet artikkel 20. juni, der klager fikk komme til orde med sitt syn på saken [vedlagt; sekr. anm.]. Videre står det om innklaget artikkel: «Saken handlet i sin hovedsak om manglende og uenhetlig informasjon hos teknisk etat i Røros kommune, et problem i har satt fokus på gjennom flere artikler (...). Denne gangen var det en person som har vært i konflikt med teknisk etat gjennom en årrekke som uttalte seg, uten at saken handlet om denne konflikten i noen spesiell grad (vi beskrev intervjuobjektets bakgrunn for å etterlyse bedre informasjonsarbeide, og opplyste også om at intervjuobjektet hadde tapt rettssak mot kommunen).»

Avisen viser til en e-postutveksling med klager, der det også fremgår at avisen har kjennskap til flere lignende saker som handler om mangel på informasjon og enhetlig kommunikasjon fra omtalte etat. Eksempelet i den påklagede artikkelen var, ifølge avisen, «ikke noe hovedpoeng i saken, men saksopplysningene var med å belyse at intervjuobjektet hadde slike opplevelser over tid, og selv med forskjellige saksbehandlere, kulturminneforvaltere og etatsjefer.»

Videre står det: «At vi i en tilsvarende sak uka før hadde fått beskjed om at det var rådmannen som skulle svare på slike saker - og at han ikke var tilgjengelig - vanskeliggjorde en konkret tilbakemelding fra kommunen samme uke. Etter min mening var det da heller ingenting i artikkelen som tilsa at et tilsvar måtte med i samme nummer, da det ikke er noen sterke beskyldninger mot enkeltpersoner eller enkeltsaker (jmfr paragraf 4.14) - men rett og slett et innspill (...). Avsnittene som handler om intervjuobjektets konflikt med kommunen er saklig og vektet, rettssaken er nevnt - også at de tapte - og den eneste grunnen til at disse avsnittene er med er at de belyser et problem med tilgang på informasjon gjennom en årrekke.» Avisen mener den nettopp ivaretar hensyn anført i punkt 1.2 i Vær Varsom-plakaten.

Avisen skriver at artikkelen er «en del av en kritikk i en løpende meningsutveksling», og viser til at kommunen fikk komme til orde i en oppfølgende artikkel.

Klagerne fastholder klagen, og viser til at de 10. juni ba redaktøren om å trykke deres side av saken i førstkommende avis: «Jeg fikk da beskjed om at jeg var for sen. Jeg ga beskjed om at jeg kom til å klage saken inn for PFU. Jeg har klaget på en bestemt sak (...) og der jeg mener at Røros kommune ved kulturminneforvalter ble uthengt (...) på en svært uheldig måte. Vi bel ikke spurt om å uttale oss.»

Om det påfølgende tilsvaret i avisen 20. juni, står det: «Et oppslag om kulturminnevern på generelt grunnlag retter etter mitt syn ikke opp skaden som skjedde i Fjell-Ljom 6. juni.»

Avisen påpeker at klagers e-post ble sendt redaksjonen 12., ikke 10. juni, og skriver: «Da var vår deadline for utgaven den 13. juni passert (...). At teknisk sjef venter i seks dager med å svare på en sak som oppfattes såpass alvorlig internt i etaten kan ikke Fjell-Ljom lastes for. Derfor ble det fjorten dager mellom oppslagene. Som beskrevet i første svar fikk vi i en tilvarende sak like før beskjed om å henvende oss til rådmannen med slike spørsmål. Han var ikke tilgjengelig når det gjaldt kommentarer til denne saken, fikk vi beskjed om. (...) Jeg mener fremdeles (...) at kulturminneforvalter slettes ikke er uthengt på en uheldig måte, men at det er uheldig at flere (...) har opplevelser som oppfattes som svært ubehagelige i møte med kommunen. (...) Artikkelen er en del av en kritikk i en løpende meningsutveksling, og slettes ikke noe personangrep.»